

Proč právě Ježíš?

Obsah

- 1. Ježíšovo učení je jedinečné
  - 1.1 Měřítka dobra
  - 1.2 Milujte své nepřátele
  - 1.3 Odpuštění hříchů
- 2. Ježíšův život je výjimečný
- 3. Ježíšovy zázraky a uzdravení jsou výjimečné
- 4. Ježíšovo zmrtvýchvstání je jedinečné
- 5. Co máme dělat?

Život a slova Ježíše Krista změnila svět. Ježíš byl Židem narozeným ve starověkém Izraeli. Mluvil o sobě, že je spasitelem, jehož příchod byl zaslíbený ve Starém zákoně (židovském svatém Písmu) již stovky let před jeho narozením. Avšak na rozdíl od proroků a jiných náboženských vůdců o sobě prohlašoval, že je jedinou cestou k Bohu a volal každého, aby ho následoval:

Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (Janovo evangelium 14:6)

Dnes už ho nemůžeme potkat osobně, ale jeho učedníci, kteří s ním před 2000 lety trávili den a noc, nám o něm zanechali svoje svědectví. Najdeme ho v Novém zákoně, který obsahuje zprávy o Ježíšových slovech a skutcích a stejně popisuje i život prvních křesťanů.

✚ 1. Ježíšovo učení je jedinečné

✚ 1.1 Měřítka dobra

Myšlenky o morálce najdeme v různé míře v každém náboženství. Přesto je Ježíšovo posouzení skutků, slov a myšlenek jedinečné, protože odhaluje srdce lidí. Hřích podle učení Ježíše začíná již v našich myšlenkách. Už tam musí začít naše obrácení. Například nečistý pohled na ženu považuje za stejně závažný jako cizoložství:

Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhodí pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. (Matoušovo evangelium 5:27–29)

Ježíš nás volá ke změně slovy, která nemohou být jasnější. (Určitě však nechce říct, že si oko máme fyzicky vytrhnout. Jde mu o rozhodnost, s jakou máme bojovat v srdci.) Ježíš očekává radikální změnu postojů a myšlenek, protože jen tehdy je možné žít čistý život. Klade důraz na zanechání všeho zlého, abychom se osvobodili k lásce a činění dobra.

I jiná náboženství mluví o osvobození od špatných tužeb. Například v buddhismu je to dost centrální. Jde tam ale o svobodu od tužeb všech – špatných i dobrých. Nepramení však z pravé lásky i touha po čistém

vztahu s ostatními? Je správné vzdát se i touhy nezištně pomáhat lidem? Co o tom říká Ježíš?

Dávejte a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. (Lukášovo evangelium 6:38)

Ale Ježíš si je zavolal a řekl: „Víte, že vládcové panují nad národy a velicí je utlačují. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. Tak, jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Matoušovo evangelium 20:25–28)

V neznámějších východních náboženstvích je cílem stav, ve kterém člověk již není sám sebou, ale jeho identita se rozplyne v jakési vyšší síle – jako když se kapka vody rozpustí v nekonečném oceánu. Ježíš však o Bohu nemluví jako o vyšší síle, ale jako o našem milujícím nebeském otci, od kterého nás oddělily naše hříchy. Ježíš chce, abychom se k Bohu navrátili, jeho lásku opětovali a jeho láskou milovali druhé:

On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Matouš 22:37–39)

On jediný může naplnit náš život skutečným pokojem, nadějí a nepomíjející radostí.

✚ 1.2 Milujte své nepřátele

Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřitele svého.“ Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Budete-li milovat ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž? A jestliže zdravíte jenom své bratry, co činíte zvláštního? Což i pohané [1] nečiní totéž? Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec. (Matoušovo evangelium 5:43–48)

Už ve Starém zákoně najdeme pasáže, kde Bůh Izraelitům přikazuje milovat cizince a být nápomocní nepřítelům. Ježíšovo přikázání milovat nepřátele však přesahuje vše, co bylo do té doby známé. Ježíš nevyzývá k přehlížení zla ani nechce prohlásit zlo za dobro. Naopak, máme si být plně vědomi závažnosti lidské viny a důsledků zlých skutků před Bohem. Bůh nám však dá sílu, abychom překonali zlé pocity, nenávisť, sebelítost a touhu po pomstě. Tím se nám otevře srdce a oči, abychom viděli, zda je nějaká naděje nepřátelskému člověku pomoci, aby litoval svůj hřích a změnil se.

✚ 1.3 Opuštění hříchů

Jeden z farizeů [2] pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se ke stolu. V tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dověděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje, s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem. Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: „Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice.“ Ježíš mu na to

řekl: „Šimone, chci ti něco povědět.“ On řekl: „Pověz, Mistře!“ – “Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?“ Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému odpustil víc.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil!“ Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: „Pohleď na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy. Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“ Řekl jí: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ti, kteří s ním byli u stolu, začali si říkat: „Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?“ A řekl ženě: „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!“
 „(Lukášovo evangelium 7:36–50)

Podobně, jak tuto hříšnou ženu, konfrontuje Ježíšova zvěst i každého z nás. Je smutnou realitou, jak moc jsme se vzdálili od Boha a jak hodně jsme v našem životě zničili skrze hřích. Místo toho, abychom jeho velkou lásku k nám opětovali vděčností a poslušností, odvrátili jsme se od našeho stvořitele zády a tím ho znevážili. Každým jednotlivým hříchem jsme vlastně Boha „udeřili do tváře“. Tuto vinu nemůžeme odčinit. Jediné, co můžeme udělat, je navrátit se k němu v pokoře a se zlomeným srdcem. Žena hříšnice, která Ježíše prosila o milost a odpuštění, je nám v tom příkladem. Ježíš ztělesnil Boží lásku. Má moc odpustit naše hříchy, pokud si je přiznáme a litujeme jich. Chce nám také dát sílu a pomoc, kterou potřebujeme, abysme změnili naše myšlenky, záměry a skutky. Jedině on nám může dát svobodu od hříchu. Jeho slova a přístup k lidem dali naději a odvahu těm, kteří byli v tehdejší společnosti odepsáni jako beznadějně případy. Právě tak i dnes nám dává naději a působí v nás skutečnou změnu:

Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Odpověděli mu: „Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. Otroek nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni. (Janovo evangelium 8:31–36)

Jen v něm najdeme trvalý pokoj a odpočinek, když budeme kráčet v jeho šlépějích:

Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho [3] a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Matoušovo evangelium 11: 28–30)

2. Ježíšův život je výjimečný

Učitel je důvěryhodný, pouze pokud on sám žije podle toho, co říká. Ti, kteří Ježíše znali osobně, vydali svědectví o jeho bezúhonném životě. Z hříchu ho nedokázali obvinít ani náboženští vůdcové té doby. Pokoušeli se o to znovu a znovu, a to jen ze strachu před ztrátou vlastního vlivu a uznání. Ježíš se nenechal vyprovokovat a odhaloval jejich špatný záměr moudrými odpověďmi. Celý Izrael se o něm doslechl — všude se o něm mluvilo a přicházeli k němu lidé ze všech míst. S Ježíšem přišli do kontaktu dokonce i političtí vůdcové jako židovský vladař Herodes Antipas a římský prokurátor Pilát Pontský. Ježíšovi nepřátelé z řad Židů by ho bývali rádi veřejně obvinili, kdyby řekl nebo učinil něco špatného. K ničemu takovému však

nedošlo.

Ježíš nevolal lidi jen slovy, aby byli poslušní Bohu. Své učedníky vedl svým dokonalým příkladem. Žil v skromnosti a sebezapření a sám se řídil tím, co kázal druhým. V předvečer své smrti Ježíš k údivu svých učedníků začal umývat jejich nohy. V té době to byla práce otroků. Ježíš na svém příkladu ukázal, co znamená sloužit si navzájem:

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otci; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce. Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova [4], aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“ Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Řekl mu Šimon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čisti, ale ne všichni.“ Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čisti. Když jim umyl nohy a oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. (Janovo evangelium 13:1–15)

Ježíšovi učedníci s ním byli denně asi dva a půl roku. Často byly zahanbeni jeho láskou a pokorou. Ježíšův způsob života a jeho slova je přesvědčili a stejně přesvědčivě působí i dnes.

✚ 3. Ježíšovy zázraky a uzdravení jsou výjimečné

Podle evangelií [5] Ježíš uzdravoval hluché, slepé, ochrnuté, malomocné, posedlé, a dokonce křísil mrtvé. Rozmnožil chléb a ryby, utišil bouři na jezeře, atd.

Ježíš chodil po celé Galileji [6], učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu. Pověst o něm se roznesla po celé Sýrii; přinášeli k němu všechny nemocné, postižené rozličnými neduhy a trápením, posedlé, náměsíčné, ochrnuté, a uzdravoval je. A velké zástupy z Galileje, Desítměstí [7], z Jeruzaléma, Judska i ze Zajordání ho následovaly... (Matoušovo evangelium 4:23–25)

Lidé, kteří to všechno viděli na vlastní oči, byli ohromeni. Něco takového se do té doby nestalo. Ani Ježíšovi nepřátelé nemohli popřít, že činil zázraky. Od té doby se ho mnozí snaží napodobovat, ale nikdo dodnes neuzdravoval tak, jako Ježíš: **každého**, kdo k němu přišel, od **každé** nemoci a postižení. Jeho uzdravení byla úplná, ne částečná:

Odtud šel dál a přišel do jejich synagógy. A byl tam člověk s odumřelou rukou. Otázali se Ježíše: „Je dovoleno v sobotu uzdravovat?“ Chtěli ho totiž obžalovat. On jim řekl: „Kdyby někdo z vás měl jedinou ovečku, a ona by mu v sobotu spadla do jámy, neuchoпил by ji a nevytáhl? A oč je člověk cennější než ovce! Proto je dovoleno v sobotu činit

dobře.“ Potom řekl tomu člověku: „Zvedni tu ruku!“ Zvedl ji, a byla zase zdravá jako ta druhá. Farizeové vyšli a smluvili se proti němu, že ho zahubí. (Matoušovo evangelium 12:9-13)

Hlavním cílem Ježíšových zázraků nebylo navrátit lidem fyzické zdraví. Těmito znameními chtěl potvrdit svou duchovní zvěst, že on je spasitelem. Z lásky a soucitu přišel do tohoto temného světa, aby nás vyvedl z hříšného a beznadějného života, abychom žili navěky s Bohem a jeho dětmi v dokonalém pokoji a radosti:

Hned nato odešel do města, které se nazývalo Naim. S ním šli jeho učedníci a veliký zástup lidí. Když se blížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. (Lukášovo evangelium 7:11-15)

V jeho době žili tři sourozenci – Marta, Marie a Lazar. Všichni tři byli Ježíšovi učedníci. Miloval je. Jednoho dne se stalo, že Lazar po vážné nemoci zemřel:

Byl nemocen jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu otřela svými vlasy; a její bratr Lazar byl nemocen. Sestry mu vzkázaly: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.“ Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval. Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl. Teprve potom řekl svým učedníkům: „Pojďme opět do Judska!“ Učedníci mu řekli: „Mistře, není to dávno, co tě chtěli Židé kamenovat, a zase tam chceš jít?“ Ježíš odpověděl: „Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“ To pověděl a dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.“ Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“ Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku. Tehdy jim Ježíš řekl přímo: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!“ Tomáš, jinak Didymos, řekl ostatním učedníkům: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš [8], Syn Boží, který má přijít na svět.“ S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Je tu Mistr a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kde se s ním Marta setkala. Když viděli Židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen řekl: „Kam jste ho položili?“ Řekli mu: „Pane, pojď se

podívat!“ Ježíšovi vstoupily do očí slzy. Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“ Někteří z nich však řekli: „Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?“ Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta, mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho. Ale někteří z nich šli k farizeům a oznámili jim, co učinil. (Janovo evangelium 11:1-46)

Vzkříšením Lazara z mrtvých po čtyřech dnech v hrobě Ježíš lidem potvrdil důvěryhodnost svých slov: „Já jsem vzkříšení a život“. Můžeme se proto spolehnout, že když v něj budeme věřit a poslouchat ho, vzkřísí nás po smrti k životu s ním ve věčnosti. Toto zaslíbení nemá obdoby v hlásání ani učení žádného náboženského vůdce.

✠4. Ježíšovo zmrtvýchvstání je jedinečné

Od samého začátku působení Ježíš narážel na odpor židovských vůdců. Byli plní žárlivosti a hněvu, když viděli, jak za ním jdou velké zástupy. Nedokázali ho však usvědčit z žádného hříchu a vyvrátit žádné jeho výroky. Proto se ho chtěli zbavit odsouzením na smrt, což se jim nakonec podařilo. Ježíš si byl jejich plánu vědom, ale záměrně se jim fyzicky nepostavil na odpor, protože chtěl překonat zlo láskou:

Byli na cestě do Jeruzaléma a Ježíš šel před nimi; byli zaraženi a ti, kteří šli za nimi, se báli. Vzal k sobě opět svých Dvanáct a začal mluvit o tom, co ho má potkat: „Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn [9] člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, budou se mu posmívat, poplívají ho, zbičují a zabijí; a po třech dnech vstane.“ (Markovo evangelium 10:32-34)

Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce.“ (Janovo evangelium 10:17-18)

Tři dny po krutém a ostudném ukřižování, trestu smrti pro zločince, vstal Ježíš z mrtvých. Bible zmiňuje mnoho očitých svědků, kteří svědčili o Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání. Mnozí z těch, kteří s ním byli před smrtí, ho znovu spatřili, rozmlouvali s ním, dotýkali se ho a dokonce s ním jedli. Během 40 dní se Ježíš při různých příležitostech zjevil více než 500 učedníkům. Vysvětloval jim, co o jeho smrti a vzkříšení předpověděl Starý zákon. Po 40 dnech Ježíš opustil zem a vystoupil k Otci. Jeho učedníci nadále zažívali vztah se vzkříšeným Ježíšem. Podobně i my zažíváme jeho pomoc v našich životech. Když se k němu obrácíme, mění náš život a dává nám sílu a jasno v tom, co máme dělat. Jeho vzkříšení je důkazem, že zlo nezvítězí. Bůh světu ukázal, že spravedliví lidé po smrti jen tak nezaniknou. Ježíš i před smrtí důvěřoval Bohu, protože věděl, že je spravedlivý. Tento příklad důvěry platí pro všechny, kteří skrze něj v Boha věří. Smrt není koncem pro ty, kteří následují Ježíše. Budou s Bohem žít věčně.

✠5. Co máme dělat?

Před 2000 lety se zvěst o Ježíšovi rozšířila po celém území Palestiny. Lidé za ním přicházeli, aby ho poslouchali a byli uzdraveni. Ti, kteří pochopili jeho zvěst a přijali jeho slova do srdce, úplně změnili svoje životy. Začali následovat Ježíše jako svého Pána, bez kompromisů, věrní až na smrt.

Totéž se děje i dnes. Lidé, kteří věří jeho slovům, zažívají ve svých životech působení a moc jeho zvěsti. Jeho slova nejsou jen pěknými myšlenkami, ale hlavně výzvou pro náš život. Ježíš se chce dotknout našich srdcí a volá nás jít za ním cestou, kterou sám šel. Jeho pravda nás osvobozuje z hříchu, který poznamenal náš život. Podmínkou je, abychom viděli pravdu o sobě, uvědomili si naši hříšnost a přijali, že potřebujeme odpuštění skrze Ježíše. Teprve potom nám může dát sílu vzdát se našich hříchů: sobectví, nečistoty, závislosti, lži, marnivosti (touhy udělat dojem našim zevnějškem), žárlivosti, závisti, pocitů méněcennosti, touhy zalíbit se jiným lidem a pýchy. Nyní můžeme začít žít nový život.

Bůh nám dává tento nový život, abychom nezištně sloužili jemu a sobě navzájem. Ježíš řekl:

„Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“
To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Matoušovo evangelium 22:37-39)

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. (Janovo evangelium 13:34)

Po jeho vzkříšení a odchodu z této země Ježíšovi učedníci začali žít, co je Ježíš naučil o pokorné službě a lásce:

Vytrvale poslouchali učení apoštolů [10], byli spolu, lámali chléb a modlili se ... Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. (Skutky apoštolů 2:42 a 46)

Pokud máte myšlenky nebo otázky k tomuto textu, budeme rádi, když nám napíšete

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. Příslušníci polyteistických náboženství.
2. Člen jedné ze skupin židovských náboženských vůdců.
3. Tyč nebo rám, který byl připevněn k hlavám nebo šíji dvou zvířat (např. volů), když orali nebo táhli těžké břemeno.
4. Jeden z Ježíšových učedníků.
5. První čtyři knihy Nového zákona: Matoušovo, Markovo, Lukášovo a Janovo evangelium.

6. Oblast v Izraeli, kde Ježíš žil.
7. Dekapolis a Juda byly oblasti ve starověkém Izraeli.
8. Hebrejské slovo pro spasitele.
9. Ježíš používal tento výraz pro sebe.
10. 12 učedníků, kteří byli s Ježíšem denně.

© 2021 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznámá, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.